

Arrest

nr. 169 071 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod, alsook van het medisch advies van 4 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DE GHELLINCK, die loco advocaat V. DONCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 11 maart 2014 verleent de arts-adviseur een medisch advies.

1.4. Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod.

1.7. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.4., 1.5. en 1.6. dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 127 947 van 7 augustus 2014 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.4., 1.5. en 1.6.

1.9. Op 4 september 2014 verleent de arts-adviseur een medisch advies. Het medisch advies is de vierde bestreden beslissing.

1.10. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.03.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 04.09.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.11. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 01.02.2013, haar betekend op 04.02.2013.”

1.12. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw,

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Aan betrokkene wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aangezien ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te

verlaten d.d. 01.02.2013, haar betekend op 04.02.2013. In tegendeel: betrokkene diende op 20.02.2013 een aanvraag in toepassing van artikel 9ter in. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze de stappen onderneemt om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een voorafgaande opmerking stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij het medisch advies kennelijk als een aparte administratieve beslissing beschouwt, die zij meent te moeten aanvechten in het verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat het advies vanzelfsprekend geen afzonderlijke administratieve beslissing uitmaakt, doch integendeel dat de inhoud van het advies deel uitmaakt van de motieven van de ongegrondheidsbeslissing. Hierop gewezen ter terechtzitting betwist de verzoekende partij deze vaststelling niet, doch beperkt zij zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat alle bestreden beslissingen samenhang vertonen zodat ze in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten maar toont de verzoekende partij niet aan dat het medisch advies een afzonderlijke administratieve beslissing uitmaakt die zij kan aanvechten. Integendeel, in het verzoekschrift wordt melding gemaakt van *“drie administratieve akten, evenals het medisch advies”*. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een aanvechtbare rechtshandeling is.

3.2. De verwerende partij werpt verder een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2014. Zij betoogt dat de

verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst naar haar repliek op het tweede middel om te stellen dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu de verzoekende partij op 4 februari 2013 reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij, zoals ook wordt aangegeven door de verwerende partij, de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Deze verdragsbepaling primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De vaststelling dringt zich verder ook op dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, gevolgen heeft voor de geldigheid van de motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt. Hierop wordt in punt 4.9. nog nader ingegaan. De verwerende partij kan daarnaast geenszins worden gevolgd waar zij voorhoudt dat een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten voorligt. Na het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013 diende de verzoekende partij immers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die ontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd als gevolg hiervan in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad benadrukt dat een dergelijke (tijdelijke) toelating tot een verblijf niet verenigbaar is met een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en impliciet doch zeker de opheffing van dit bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt (*cf.* RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 8 maart 2012, nr. 218.387). Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2014.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.3. De verwerende partij werpt ook een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen het inreisverbod van 8 september 2014. Zij stelt hiertoe allereerst dat er onvoldoende samenhang is tussen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de derde bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod. Zij betoogt dat het onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen betreft, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Zij benadrukt dat het bestreden inreisverbod het gevolg is van het niet naleven van de terugkeerverplichting die voortvloeide uit het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2013, ter kennis gebracht op 4 februari 2013, en derhalve losstaat van de eerste bestreden beslissing. Daarnaast merkt de verwerende partij op dat geen afzonderlijk middel wordt aangevoerd tegen de derde bestreden beslissing.

Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

De Raad merkt allereerst op dat de verwerende partij niet betwist dat er sprake is van een voldoende samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Er is ook geen reden om de samenhang tussen deze beslissingen in twijfel te trekken. De verzoekende partij valt bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing immers terug op een situatie waarin de motieven van de tweede bestreden beslissing hun geldingskracht verliezen, nu zij in deze situatie gelet op artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (hierna: de koninklijk besluit van 17 mei 2007) opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie.

De Raad stelt verder vast dat, en dit wordt in wezen ook niet betwist door de verwerende partij, er eveneens een voldoende samenhang kan worden aangenomen tussen de tweede en de derde bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en *in casu* verwijst de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de tweede bestreden beslissing waarmee het stelt gepaard te gaan.

Nu er geen betwisting over bestaat dat een voldoende samenhang voorhanden is tussen de eerste en tweede bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, kan eveneens worden aangenomen dat een voldoende samenhang bestaat tussen de eerste en de derde bestreden beslissing. Er dient te worden aangenomen dat, zoals de verzoekende partij ook reeds aanstipte in haar inleidende verzoekschrift, gemaakte vaststellingen of genomen beslissingen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing een invloed (kunnen) hebben op de rechtsgeldigheid van de tweede en bij uitbreiding de derde bestreden beslissing. Aldus heeft het feit dat geen afzonderlijk middel werd ontwikkeld tegen het bestreden inreisverbod ook nog niet de onontvankelijkheid tot gevolg van het beroep in zoverre dit is gericht tegen dit inreisverbod.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en de verplichting om geen manifeste beoordelingsfout te begaan.

In een onderdeel omtrent de ernst van de gezondheidstoestand stelt de verzoekende partij dat uit stuk 6 bij het verzoekschrift tot nietigverklaring van 24 april 2014 (tegen de eerder ongegrondheidsbeslissing van 17 maart 2014) blijkt dat de enige wijze om de prognose van de nierziekte op duurzame wijze te verbeteren is door een niertransplantatie uit te voeren. In een onderdeel omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat nergens de hypothese van beschikbaarheid van een niertransplantatie werd onderzocht. De verzoekende partij wijst erop dat die mogelijkheid niet bestaat in Kosovo wat wordt bevestigd in het document (2) uit de MedCOI-databank waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, dat dit ook wordt bevestigd door het Hoofd van de afdeling Nefrologie van het Spitali Regjional-Prizren Hospitaal in een attest van 5 april 2014.

In het onderdeel omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst, betoogt de verzoekende partij onder meer dat in het vernietigingsarrest nr. 127 947 van de Raad gesteld wordt dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat zowel de dialyse als de "ondersteunende behandeling" en opvolging essentieel is voor de verzoekende partij, waardoor een onderzoek zich opdringt naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandelingen in het land van herkomst. De verzoekende partij vervolgt dat in voormeld vernietigingsarrest de ambtenaar-geneesheer werd verweten niet met de nodige zorgvuldigheid te zijn nagegaan of de benodigde medicijnen beschikbaar zijn in het land van herkomst en zo niet of aldaar eventueel een equivalente, adequate medicamenteuze behandeling voorhanden is, dit gezien de verschillende medicijnen die de verzoekende partij behoeft blijktens de recentste voorgelegde medische attesten niet terug te vinden zijn in het antwoorddocument en de ambtenaar-geneesheer verder op geen enkele wijze standpunt inneemt inzake de eventuele vervangbaarheid van deze medicijnen.

De verzoekende partij stelt dat er tal van medicijnen alweer niet teruggenomen worden in de antwoorddocumenten waaraan de arts-adviseur refereert, dat deze medicijnen echter onontbeerlijk zijn voor haar, dat uit de door verschillende behandelende specialisten opgestelde recente medische attesten, waaronder dat van dokter Catalano van 4 april 2014 dat werd neergelegd bij het vorig verzoekschrift en toegevoegd werd aan haar administratief dossier die zij al opsomde "*Bicarbonate de NA+ 1g x 3, CaCO3 2g 2x, Dafalgan 1f le matin, Fosrenol 750 mg 3xjour, Medrol 10mg matin, Pantomed 40mg x j, Movicol 1 sachet, Imuran 100mg le matin*", blijkt dat de medicamenteuze behandeling uit meer dan de vijf door de ambtenaar-geneesheer opgesomde medicijnen bestaat. De verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer weerom op een onzorgvuldige wijze gehandeld heeft door niet aan te tonen dat de volledige ondersteunende behandeling, *in casu* medicatie, die essentieel is voor het leven van de patiënt, beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij wijst er nog op dat

zij een attest produceert van een apotheker uit Prizren, die nagekeken heeft wat al dan niet beschikbaar was en aan welke prijs, waarbij elf op de achttien gevraagde medicijnen worden bestempeld als “nuk ka”, of met andere woorden “onbeschikbaar”.

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verwerende partij verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond, omdat geen aandoening zou voorliggen zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zij verwijst hiervoor naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer opstelde op 4 september 2014 met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde gezondheidsproblematiek.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

4.4. In een onderdeel omtrent de ernst van de gezondheidstoestand stelt de verzoekende partij dat uit stuk 6 bij het verzoekschrift tot nietigverklaring van 24 april 2014 (tegen de eerder ongegrondheidsbeslissing van 17 maart 2014) blijkt dat de enige wijze om de prognose van de nierziekte op duurzame wijze te verbeteren is door een niertransplantatie uit te voeren. In een onderdeel omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat nergens de hypothese van beschikbaarheid van een niertransplantatie werd onderzocht. De verzoekende partij wijst erop dat die mogelijkheid niet bestaat in Kosovo wat wordt bevestigd in het document (2) uit de MedCOI-databank waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, dat dit ook wordt bevestigd door het Hoofd van de afdeling Nefrologie van het Spitali Regjional-Prizren Hospitaal in een attest van 5 april 2014.

De verzoekende partij betoogt voorts dat er tal van medicijnen alweer niet teruggenomen worden in de antwoorddocumenten waaraan de arts-adviseur refereert, dat deze medicijnen echter onontbeerlijk zijn voor haar, dat uit de door verschillende behandelende specialisten opgestelde recente medische attesten, waaronder dat van dokter Catalano van 4 april 2014 dat werd neergelegd bij het vorig verzoekschrift en toegevoegd werd aan haar administratief dossier die zij al opsomde *“Bicarbonate de NA+ 1gx3, CaCO3 2g 2xj, Dafalgan 1f le matin, Fosrenol 750 mg 3xjour, Medrol 10mg matin, Pantomed 40mg x j, Movicol 1 sachet, Imuran 100mg le matin”*, blijkt dat de medicamenteuze behandeling uit meer dan de vijf door de ambtenaar-geneesheer opgesomde medicijnen bestaat. De verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer weerom op een onzorgvuldige wijze gehandeld heeft door niet aan te tonen dat de volledige ondersteunende behandeling, *in casu* medicatie, die essentieel is voor het leven van de patiënt, beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij een attest produceert van een apotheker uit Prizren, die nagekeken heeft wat al dan niet beschikbaar was en aan welke prijs, waarbij elf op de achttien gevraagde medicijnen worden bestempeld als “nuk ka”, of met andere woorden “onbeschikbaar”.

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat in zoverre de verzoekende partij verwijst naar een medisch attest van 4 april 2014 de aanwezigheid van voormeld attest niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier zodat zij geen rekening kan houden met het attest en zij zich dus

diende te steunen op het meest recente voorgelegde attest van 7 februari 2014 om tot een onderzoek over te gaan voor wat betreft de beschikbaarheid van de nodige medicijnen, dat uit voormeld advies blijkt dat de medicamenteuze behandeling bestaat uit Azathioprine, Prednisolone, Calciumcarbonaat, Bicarbonaat en Fosrenol, medicijnen die allen beschikbaar zijn in het land van herkomst. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij kennelijk onzorgvuldig heeft gehandeld door het medisch attest van 4 april 2014 niet ter kennis te brengen aan de gemachtigde, dat het louter voorbrengen van een attest in het kader van de procedure voor de Raad niet automatisch betekent dat de gemachtigde hiervan kennis heeft genomen, dat dit enkel aan de vreemdeling zelf te wijten is, die nagelaten heeft deze stukken ook aan de Raad mee te delen, terwijl zij behoorde te weten dat deze stukken niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis worden gebracht. Betreffende de 'lijst medicijnen apotheker Prizren' stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij deze lijst heeft voorgelegd aan de gemachtigde, dat het louter bijbrengen van een document in het kader van een beroepsprocedure voor de Raad onvoldoende is. Zij vervolgt dat de verzoekende partij haar bezwaarlijk kan verwijten niet te motiveren inzake stukken die pas voor het eerst aan het verzoekschrift worden gevoegd terwijl zij in haar verzoekschrift niet aangeeft welke van de medicatie die vermeld werd in de medische attesten waarvan de gemachtigde en de arts-adviseur kennis hadden, niet beschikbaar zouden zijn.

4.5. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat zij voor de evaluatie van het medisch dossier van de verzoekende partij verschillende medische stukken weerhoudt, waaronder het standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2014 van dr. Strachinaru en het standaard medisch getuigschrift van 7 februari 2014 van dr. Martin Wissing.

4.6. De Raad stelt vast dat uit de bij de aanvraag van 20 februari 2013 en de aanvullingen hierop voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat de verzoekende partij behandeld wordt met verschillende medicijnen.

Voorts blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, het recentste medische getuigschrift dateert van 4 april 2014. Hoewel de verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat dit getuigschrift werd gevoegd aan haar administratief dossier, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Echter dient de Raad op te merken dat uit het vernietigingsarrest nr. 127 947 van 7 augustus 2014 duidelijk blijkt dat de verwerende partij kennis had van de aanwezigheid in de procedure voor de Raad van een standaard medisch getuigschrift van 4 april 2014. Uit de nota met opmerkingen, die geciteerd wordt in het voormeld arrest, die werd neergelegd naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag reeds eerder ongegrond werd verklaard, blijkt dat de verwerende partij stelt wat volgt: *“Verzoekende partij houdt verder voor dat nergens de beschikbaarheid van een niertransplantatie, zoals vermeld in het medisch attest van 04.2014, onderzocht wordt; Verweerder herhaalt dat verzoekende partij niet dienstig naar dit attest kan verwijzen. Verder toont zij niet aan dat uit de wel (tijdig, met name vooraleer de bestreden beslissing genomen werd) voorgelegde medische stukken zou blijken dat een niertransplantatie noodzakelijk is. Zij kan dit niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift voorhouden.”* In het verzoekschrift houdende het beroep tegen de voormelde beslissing van 17 maart 2014 stelt de verzoekende partij *“Ten slotte wordt nergens de hypothese, nochtans strict noodzakelijk zoals nog herhaald in het recentste medisch attest (stuk 6), van de beschikbaarheid van een niertransplantatie onderzocht.”* Uit het verzoekschrift houdende het beroep tegen de voormelde beslissing van 17 maart 2014, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, blijkt uit de inventaris dat stuk 6 *“Certificat médical destiné au Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers dd. 04.04.2014”* betreft.

Niettegenstaande dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het standaard medische getuigschrift van 4 april 2014 van dr. Catalano rechtstreeks overmaakte aan de verwerende partij, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij wel degelijk kennis had van dit document alsook van de verklaring van de verzoekende partij dat, volgens voormeld getuigschrift, een niertransplantatie noodzakelijk is.

Daargelaten de vraag of in het attest van 4 april 2014 bijkomende medicijnen werden opgenomen die de verzoekende partij behoeft en waarvan de beschikbaarheid niet werd nagegaan door de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 4 september 2014, dient de Raad vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer een niertransplantatie niet weerhoudt in de benodigde behandeling van de verzoekende partij noch weergeeft waarom, in voorkomend geval, de opgegeven behandeling van een niertransplantatie niet dient weerhouden te worden.

4.7. Bovendien blijkt uit het vernietigingsarrest van 7 augustus 2014 met nr. 127 947 van de Raad, met betrekking tot een eerdere ongegrondheidsbeslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 februari 2013, dat de voormelde eerdere ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd. In voormeld arrest wordt gemotiveerd "(...)Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekster, naast dialyse, verschillende medicijnen dient te nemen en opvolging behoeft van een nefroloog, zodat dient te worden aangenomen dat met de vermelde 'ondersteunende behandeling' deze medicatie en opvolging wordt bedoeld. (...)Verzoekster kan evenwel worden gevolgd waar zij aangeeft dat verschillende van de medicijnen zoals opgenomen in de meest recente medische attesten zoals deze voorlagen bij de aanvraag niet als dusdanig zijn terug te vinden in dit antwoorddocument. De stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de benodigde ondersteunende medicamenteuze behandeling – waarvan niet wordt betwist dat deze essentieel is voor verzoekster – beschikbaar is in Kosovo, vindt derhalve als dusdanig geen steun in de stukken van het administratief dossier. Zoals reeds aangegeven, verstrekt de ambtenaar-geneesheer in deze ook geen verdere toelichting en blijkt aldus evenmin dat deze nader heeft onderzocht of de medicatie die een jongen van 13 jaar met een gelijkaardige doch niet geheel identieke ziekte-toestand behoeft tevens voor verzoekster een adequate medicamenteuze behandeling uitmaakt. De Raad oordeelt dat de ambtenaar-geneesheer in de situatie waarin een vreemdeling een ondersteunende behandeling, in casu medicatie, vereist die essentieel is voor zijn of haar leven – hetgeen in casu niet wordt betwist – met de nodige zorgvuldigheid dient na te gaan of de benodigde medicijnen beschikbaar zijn in het land van herkomst en zo niet of aldaar eventueel een equivalente, adequate medicamenteuze behandeling voorhanden is. Nu verschillende van de medicijnen die de verzoekende partij behoeft blijktens de recentst voorgelegde medische attesten niet zijn terug te vinden in het antwoorddocument en de ambtenaar-geneesheer verder op geen enkele wijze standpunt inneemt inzake de eventuele vervangbaarheid van deze medicijnen, dringt de vaststelling zich op dat in casu de ambtenaar-geneesheer op dit punt niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen."

In het vernietigingsarrest wordt aldus verwezen naar het feit dat verschillende van de medicijnen die de verzoekende partij behoeft blijktens de recentst voorgelegde medische attesten niet terug te vinden zijn in het antwoorddocument en de ambtenaar-geneesheer verder op geen enkele wijze standpunt inneemt inzake de eventuele vervangbaarheid van deze medicijnen, waardoor de ambtenaar-geneesheer op dit punt niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen. In het arrest wordt dus verwezen naar de medicijnen die de verzoekende partij behoeft blijktens de recentste medische attesten.

In onderhavig verzoekschrift betoogt de verzoekende partij, na de verwijzing naar het voormelde vernietigingsarrest, onder meer dat er tal van medicijnen alweer niet worden teruggenomen in de antwoorddocumenten waaraan de arts-adviseur refereert, die echter onontbeerlijk zijn voor haar, dat uit de door verschillende behandelende specialisten opgestelde recente medisch attesten blijkt dat de medicamenteuze behandeling uit meer dan de vijf door de ambtenaar-geneesheer opgesomde medicijnen bestaat.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij betreffende de ondersteunende medicamenteuze behandeling enkel verwijst naar het meest recente attest (standaard medisch getuigschrift van 7 februari 2014 van dr. Martin Wissing). Uit het advies blijkt niet, ondanks de verwijzing in het vernietigingsarrest naar de medicijnen die de verzoekende partij behoeft blijktens de recentst voorgelegde attesten, waarom enkel de medicijnen uit het meest recente medische attest werden weerhouden voor het onderzoek naar de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Gelet op de bewoordingen van het vernietigingsarrest van 7 augustus 2014, gelet op het feit dat het standaard medisch getuigschrift van dr. Martin Wissing nog geen maand ouder is dan het standaard medisch getuigschrift van dr. Strachinaru van 9 januari 2014, gelet op het feit dat beide artsen een andere specialisatie hebben en gelet op het feit dat het standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2014 een meer uitgebreide behandeling in de vorm van medicijnen voorschrijft, waarbij de vermelde duur wordt aangemerkt als levenslang, komt het de Raad kennelijk onredelijk en onzorgvuldig voor het medisch attest van 9 januari 2014 niet te betrekken in de analyse van de door de verzoekende partij benodigde medicijnen.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen welke medicijnen niet beschikbaar zijn in het land van herkomst, kan zij niet gevolgd worden nu uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partij verwijst naar een attest van een apotheker uit Prizren, die nagekeken heeft wat al dan niet beschikbaar was en aan welke prijs,

waarbij elf op de achttien gevraagde medicijnen worden bestempeld als “nuk ka”, of met andere woorden “onbeschikbaar”.

4.8. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Er is aldus grond tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4.9. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvalt op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 20 maart 2013 opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.10. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, tweede lid van de vreemdelingenwet – dat voorziet dat de beslissing tot verwijdering in bepaalde gevallen gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar – dient te worden aangenomen dat het inreisverbod niet op zichzelf kan bestaan zonder een daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten en deze laatste beslissing dan ook volgt.

Huidig bestreden inreisverbod stelt uitdrukkelijk gepaard te gaan met het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2014, zijnde de tweede bestreden beslissing. Hierboven werd reeds vastgesteld dat een goede rechtsbedeling vereist dat wordt overgegaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Ten overvloede en in zoverre alsnog zou dienen te worden aangenomen dat het opgelegde inreisverbod gepaard gaat met het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2013, betekend op 4 februari 2013, dringt verder de vaststelling zich op dat dit bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker is opgeheven. Hiervoor kan worden verwezen naar punt 3.2. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing, het bestreden inreisverbod.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER